

der siden viste sig at være det Hensigtsmæssigste, efterat samtlige Forhold vare overveiede. Sagen er den, at her foreligger der ikke det, som man sædvanlig kalder en Udgift; her foreligger der ikke en saadan Udgift som den, om hvilken der handles i den Grundlovsparagraf, som det ærede Medlem citerede, men her handles der om en Omfætning, en Omsætning, som i lignende Tilfælde — skjøndt ikke i samme Omfang — foregaar uden særskilt Hjemmel, ved en Beslutning paa Finantsloven. Efter Sagens formelle Karakter og i Overensstemmelse med Grundlovens var der her udtrykkelig Lovhjemmel tilstede. Det var altsaa en Lovhjemlet Omsætning, som foregik, og hele den Maade, hvorpaa denne Lovhjemlede Omsætning foregik, billiges aldeles. Hvis man i et saadant Tilfælde vilde have gjort nogenformelt Indstilling, saa kan jeg ikke se rettere, end at den naturligeste Indstilling maatte have været den, at det Skete billigedes, thi man maa sige, hvad man vil, i Ordet „passerer“ ligger der altid en Bismag. Jeg tror altsaa, at efter samtlige Præmisses maatte man enten ingen Indstilling have gjort, eller ogsaa, naar man endelig vilde have en Indstilling, saa maatte man have indstillet: „Det billiges“.

Sasle: Jeg er ikke i Stand til at kunne se den Modfætning, som det ærede Medlem sagde, at der skulde være imellem mine Præmisses og min Konklusion. Jeg kan ikke se Andet, end at der mangler Hjemmel ved Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven til den Udgift, som er opført i Statsregnskabet. Naar den ærede Rigsdagsmand talte om, at der var en Lovhjemmel, saa svarer jeg dertil, at der er ingen Lovhjemmel til at udgive et Beløb undtagen den som Finantsloven indeholder, og det Skete kan ikke betragtes som en Omfætning af Reservecens Midler, da der var en kontant Udbetaling af omtrent 8 Millioner Kroner. Endvidere maa det holdes fast, at baade efter Lovforslagets Motiver og efter hele Forhandlingen om samme er det ganske rigtig, hvad Udvalget har anført, at der var paatænt en Betaling af Sjælden med Gods, men her blev Betalingen for en stor Del erlagt i Kontanter, som ikke vare skaffede tilveie ved at sælge af Reservecens Midler, men ligefrem tagne af de løbende Indtægter. Der er der en Uoverensstemmelse, som jeg tror, der maa lægges Vægt paa, men jeg for min Part lægger Hovedvægten paa Grundlovens § 49.

J. Andersen: Denne Sag er jo af en noget eiendommelig Bestaafenhed. Jeg har som Medlem af Udvalget heller ikke kunnet se Andet, end at der her i formel Henseende var en Overensstemmelse af de bevilgede Udgifter tilstede. Loven om Opsigelsen af Aaenet i London bemyndigede jo ganske vist Ministeriet til at afholde Udgifterne

derved, men Tid efter anden og saaledes, at de burde have været opførte paa Finantsloven. Der er der jo det eiendommelige Forhold tilstede, at alle Parter ere enige om, at det er en heldig Omsætning, der er sket; det er vi Alle enige om, og jeg har derfor som Medlem af Udvalget ikke kunnet Andet end betragte det Skete som en blot Formfeil. Har Omsætningen ikke kunnet blive opført paa Finantsloven for det Aar, i hvilket den er sket, saa kan den jo opføres paa en Tillægsbevillingslov. Det er jo, som det allerede er blevet sagt af en æret Tale før, saa almindeligt, at Udgifter paa Tillægsbevillingslovene ere afholdte Udgifter, hvortil Ministeriet søger Efterbevilling, saadanne Udgifter nemlig, der ikke have kunnet forudses, men som ere fremkomne paa Grund af forskellige Omstændigheder. Her foreligger nu den Omstændighed, at Ministeriet har ment, at det var rigtigst at gjøre hele Omsætningen paa een Gang, og saavidt jeg kan finde ud deraf, tror jeg, at Statskassen har haft en betydelig Fordel deraf. Det vilde altsaa have været det Allerimpleste og det Allerigtigste at begjære Omsætningen opført paa Tillægsbevillingsloven, og det har ogsaa været min Mening. Hvorfor jeg ikke har fastholdt den Indstilling, der er gjort af Statsrevisionen, er, fordi jeg her i dette Tilfælde var af den Mening, at man udrettede lige meget, hvad man saa gjorde, thi intet Menneffe kunde da mene, at der her er Tale om et Erstatningsspørgsmaal eller noget Sligt. Man skal kun udtale, at man finder, at det ikke er rigtig, at det Skete er sket saaledes, men at man, da det nu engang er sket, billiger det. Det er det, der har bevæget mig som Medlem af Udvalget til ikke at fastholde Statsrevisionens Indstilling. Naar man siger, at det og det kan passere, saa har det jo ikke anden Birkning, end om man siger, at man vil godkjende det, med andre Ord, det er det Selvsamme; det Hele er, som jeg allerede har sagt, ikke Andet end en Formsig. Den Omstændighed, at man tidligere paa forskellige Poster har ladet Udgifter og Indtægter passere, som ikke have været opførte paa Finantsloven, tror jeg egentlig heller ikke kan komme i Betragtning lige over for dette Spørgsmaal. — Jeg skal udtale, at jeg er enig med den ærede Ordfører i Sagen om Anstæffelsen af Heste til Hæren. Det er jo ikke rigtig, at man har en saa stor Vacance i Hærens Hestebestand, og det er jo fra alle Sider blevet udtalt, at det ikke kan forudses, hvor store de Summer ville blive, der ville medgaa til Anstæffelsen af Heste, da dette jo dels er afhængigt af, hvor mange Heste der paa Grund af Sygdom og andre Forhold fragaae, og dels af de Priser, i hvilke Hestene staa i de forskjellige Aar. Som saadan maa Summen naturligvis være kalkulatorisk, det er jo ikke egentlig en Sum, der bevilges, men det er Hestene. Det Antal Heste, der ere bevilget, skal være tilstede og maa altsaa skaffes